

FORLAGET KUSSEKRAFT

~~ØI - FISSE OG HORN MUSIK~~

VIN PIK & KLASSISK

Rystende afsløringer af kvinders chokerende dobbeltliv

Margot Rasmussen

FORBUDT FOR MÆND
MÅ KUN LÆSES AF KVINDER!

PUSSYPOWER INTERNATIONAL

VIN PIK & KLASSISK

Autentisk skildring af hjemmegående husmor, som aldrig er hjemme. Steder, navne, tider og andet som kan volde problemer for nulevende personer, institutioner, ambassader og virksomheder etc. er derfor ændret, men alligevel lever forfatteren, Margot Rasmussen, nu af hensyn til sin egen personlige sikkerhed med ny identitet i et ukendt land under fjerne himmelstrøg.

Er de første feministiske A-bomber allerede på vej!

Hvilke reelle valg, når alt kommer til alt, har jordens underkuede racer, religioner, arter og køn egentlig for at gøre sig gældende mod den herskende hvide mands traditionelle magt og befalinger?

Skal vi kvinder bare fortsætte taknemmeligt at tage imod de ideologiske brødkrummer, som nådigt tildeles, eller er det måske nu på tide med en væbnet voldelig modaktion, det eneste internationale sprog som hele den degenererede manderace til fulde forstår?

Forfatteren Margot Rasmussen gør sine funderinger og for at sige det mildt, at vende den anden kind til er ikke lige i hendes smag.

OBS.:

Enhver lighed med virkelighedens scenario er utilsigtet og tilfældig. Du som alligevel føler dig ramt af bogens indhold, kan derfor tage det helt roligt: du har intet med sagen at gøre!

EFTERTRYK KUN TILLADT EFTER AFTALE!

Print:

KONTRATRYK – BASTA AL PASTA – KUSSISTAN

Copyright:

PUSSYPOWER INTERNATIONEL

Norregatan 5
280 40 Skånes Fagerhult
SWEDEN

1. kapitel **LYKKEVÆNGET**

Forleden var der en af de der forbandede hunde, der har lært at gå på to ben og kalde sig mænd, der var så uforskammet at påstå, at vi kvinder i bund og grund, mest bund tillagde den fnisende, helt igennem er en fejlkonstruktion. Som den så poetisk udtrykte det: når du slikker fiske, kan du sgu ikke undgå at få lort i næsen!

Hvilken utrolig hjernedød hvalp! Det kunne jo absolut ikke falde den ind at tage slipset af og slikke bagfra, hvis det er så vigtigt?

Nej, vel?

Et forskerhold i Japan, mandligt selvfølgelig, har sogar idéer fremme om at med tiden kloner sig videre til en mere forbrugervenlig kvindemodel helt uden røvhul.

Hvabehar?

Så har jeg en meget bedre idé. Hvad med mænd helt uden hjerner? Det kan da ikke være særlig svært at fuldføre det projekt!

Nåh, der er andre mere prekære problemer. Her og nu allermest to støjende unger der skal henholdsvis i børnehaven og skole i løbet af et kvarter.

- Hvor er din strikkede hue fra moster Tone? -
- Den er grim! -
- Det var ikke det, jeg spurgte om, Lotte. Hvor? -
- Den kradsler! -

Åh, jeg gir op og slænger dem begge to ind på bagsædet af min lille Fiat Panda og vræser af sted mod lyskrydset og håber på grønt. Jonathan har ikke sagt et ord hele morgnen og først da jeg kyler ham ud foran hovedindgangen ved skolen kommer det.

- Jeg skal ha penge til Zoologisk Have i dag! -

Der ryger min sidste levende hundredelap, for kortet har jeg selvfølgelig hjemme på køkkenbordet.

- Hils giraffen fra din far! -
- Hvorfor det? Kender de hinanden? -
- De er nøjagtig lige højrøvede begge to! -

Endelig begynder min egen dag. Officielt hedder det nu handle i Super Netto, hjem og støvsuge, bagefter vaskekælderens og så forberede aftensmaden og inden den hente ungerne igen. Men nej vel, der står stadig ikke idiot på ryggen af mig?

Jeg har som sædvanlig helt andre planer og har selvfølgelig i god orden og tid sørget for at baglandet fungerer. I mere end fire år har jeg nemlig haft en illegal indvandrer fra Filippinerne boende oppe på loftet bag skorstenen, hvor ingen har sat sin fod, siden Arnes mor døde.

Yogonogo er perfekt og ordner alt uden at brokke sig det mindste.

Tværtimod!

De dage hvor jeg tilfældigvis er hjemme og møder hende et eller andet sted i rækkehuset, nærmest overfalder hun mig med taknemmelighed og tårevankende udbrud over, at jeg stadig gider have hende boende.

- Fru Rasmussen is very, very good menneske, the gud vil pay dig much! -

Mit liv har faktisk, når det kommer til kridte, kun ét eneste virkeligt problem og det er min mand. Hr. Arne Rasmussen har nemlig desværre en beklagelig uvane, i modsætning til de fleste andre ægtemænd har jeg i øvrigt ladet mig fortælle, han kommer stadigvæk hjem fra kontoret hver evig eneste dag. Det gode ved dette er så til gengæld, at det sker på nøjagtig samme tidspunkt. Kvart i seks kører Arnes Volvo ind ad opkørslen og slår lejr i den dobbelte carport fra Standard Uniflex. Fem minutter senere står han i forstuen og hænger frakken på sin egen private bøjle, som han fik fra firmaet, da han fyldte fyrrer for tre år siden. KNUDSENS KONTOR a/s står der med selvlysende blå bogstaver hen over det forkromede misfoster.

- Hvad lyder menuen på i aften, skattetrold? -

Nej, jeg orker ikke tænkte på den idiot mere i dag, desuden blir jeg nødt til at koncentrere mig i trafikken, hvis jeg skal nå at holde min aftale på Hotel Sheraton klokken kvart i elleve. Jeg skal jo osse nå at klæde om, glem ikke det! Nye kunder og så møde op i en gammel cardigan og et par udslidte jeans. Ikke rigtig fiffigt, vel?

Hvis nu parkeringen i garagerne under biludlejningen allerede er optaget, så ved jeg ærlig talt ikke rigtigt, hvad jeg skal gøre? Risikoen for en parkeringsbøde i det område er betydelig og så kan Arne osse pludselig begynde at stille dumme spørgsmål. På den anden side han gør jo ikke meget andet i forvejen.

- Har du fået ny frisure igen, hvorfor det, Margot? -

Selvfølgelig for ikke at blive genkendt, din blåøjede mandsgris, er jeg lige ved at svare, men forvandler det gudskelov i sidste øjeblik til det mere accepterede:

- Fordi jeg elsker dig, Arne! -

Heldigvis er der en plads ledig på mit sædvanlige sted mellem Sheraton og Sct. Jørgens Sø, så ti minutter efter står jeg på 9. etage med nøglen til mit favorit rum, 969.

Min første kunde er allerede på vej.

Portier-Lars udpegede ham diskret i foyeren. En høj statelig indisk udseende forretningsmand fra Bangladesh. Mon han er en af den slags? Bank og tæsk? En sand fornøjelse i så fald, det er lige nøjagtig det, de trænger til, de satans hunde.

Fandens osse, som jeg allerede er liderlig!

Jeg blir nødt til at tænke på Arne igen, inden jeg får udløsning i fortid. Hvilken utrolig godtroende jubelnar. Slider og slæber i sin lille forprogrammerede overbevisning om, at jeg for tid og evighed er godt stuvet af vejen derhjemme med en støvsuger og en symaskine under hver sin arm.

Lotte og Jonathan er ikke engang hans.

Arne fatter stadig ikke et pjøk.

Hellig vorde hans navn.

Amen!

2. kapitel **ARNES KONTOR I LYNGBY**

Nøjagtig femten kvadratmeter lissom alle andre arbejdende ægtemænds kedelige kontorer, hverken mere eller mindre. Her hersker min Arne uindskrænket over hver eneste støvkorn, der skulle vove sig ind ad det patenterede luftfilter ved siden af det moderne supervindue, som naturligvis ikke kan åbnes.

Den eneste vej ud af fangenskabets på kontor 19 B er gennem letmetaldøren, som Arne spejler sig i, hver gang han kigger op fra bunken af papirer på skrivebordet af formstøbt glasfiber.

Arne rejser sig af og til og stiller sig helt tæt hen under ventilationsristen og snuser eftertænksomt efter mulige fejl i luftfilteret. En af hans mest yndede adspredelser. Nogen gange ønsker han faktisk, at han var begyndt at ryge igen, så havde han da haft mulighed for en stille protest ved at tænde en cigaret og proppe den ind i ventilationssystemet og lade den

ose hele etagen til, men på den anden side det ved han godt, det havde han jo aldrig turdet alligevel.

Desuden har Margot også forbudt al røg.

Ja, det har jeg faktisk!

Arnes forbandede deodorant og aftershave stinker mere end rigeligt for ikke at tale om hans elendige sædkvalitet, der forvandler mit underliv til en noget landlig oplevelse flere dage efter, at han har taget sig sammen til en missionær-affyring. Lige indtil jeg fik ham overbevidst om, at han blev nødt til at bruge kondomer, var alle mine mandage og ret så ofte det meste af tirsdagen spoleret på forhånd, så jeg måtte sædvanligvis holde mig langt væk fra hotellet, eller hvad jeg nu havde tænkt mig.

- Arne, piller du ved, det er noget hormonlort, ikke -

Nu sætter Arne sig igen i sin gasdrevne cylinderstol og retter lidt på fotografiet af mig og ungerne, inden han dobbeltklikker på sin fine nye computer, hvor han holder styr på alle a/s Knudsen Kontors regnskaber. Direktørens personlige sekretær kommer ind og forhører sig om, hvorvidt Arne har tid til en ekstrainsats i aften, men Arne gør modstand lige til det sidste. Han fatter absolut ikke, hvad hun er ude på.

- Du ved, hvordan Margot har det, ikke? Jeg blir nødt til at overholde spisetiderne, ellers blir hun dybt ulykkelig! Kvinder, Ikke? -

- Spørger du mig? -

Sekretær Annelone vimser ud igen, mens Arne stirrer efter hendes vrikkende bagdel og undrer, om den har haft noget med en kamel at gøre i en tidligere inkarnation. Det er garanteret hans max i den situation.

Kan man blive mere håbløs?

Frokost i kantinen:

Arne besvarer de sædvanlige spørgsmål om kone, unger og ferieplaner.

- Vi skal være hjemme igen i år, haven du ved og Jonathan går i tredje, måske er det fjerde og Lotte er stadig i børnehaven, eller er det omvendt? Jo, Margot har det fint! Hun blir kønnere og kønnere for hver dag, der går. Jeg fatter det ikke! Hvordan bær hun sig ad? Hun slider og slæber konstant derhjemme, så alt skinner og stråler som Sorgenfri Slot. Der har jeg virkelig været heldig! Snart tyve år og vi er stadig håbløst nyforelskede. -

Jamen altså, er det ikke bare det, jeg siger?
Der må sgu da være en grænse!
Stakkels mand!

3. kapitel **MINE HUSMODERLIGE PLIGTER**

Taxa-Jens er altid en redder i nøden. En gentleman af guds nåde. Som så mange gange tidligere, hvor jeg er blevet forsinket på grund af mine fædrelandskærlige indsatser på Hotel Sheraton og har svært ved at nå både at handle, hente ungerne og komme hjem og få sat aftensmaden over, inden hr. Arne kommer anstigende, ringer jeg bare og ber Jens gå en tur i Brugsen og smide varerne af hos Yogonogo. Det gør han med glæde, fordi han ved godt, at der vanker en ekstra rusker på bagsædet i hans store Mercedes førstkommende hviledag bag Holmens Kirke.

I virkeligheden kører Taxa-Jens nu ikke specielt meget taxa, han er mere fokuseret på andre sideteknikker, som han selv udtrykker det, til at få sine indtægter på højde med sine udgifter. Blandt andet har han udviklet en speciel metode til at "hjælpe" sine kunder, især pensionister og invalider, ud af bilen, så de garanteret taber tegnedrengen.

Ikke rigtig sympatisk, men det ene gir det andet. Andre gange stikker han en hund til en hjemløs eller en sulten narkoman på Vesterbros Torv.

For en sikkerheds skyld i en eventuel kommende nødsituation, hvor Jens er optaget, eller ikke er til at få fat i, er jeg osse begyndt at tænke på et stille afslappet frikadellekursus med Yogonogo. Ikke fordi hun er ude at stand til selv at lave mad, det stakkels pigebarn, men desværre magter hun endnu kun det deciderede orientalske køkken.

Hvis jeg pludselig skulle begynde at servere den slags hypnotiske kryddergryder for Arne, ville han umiddelbart begynde at få mistanker, så jeg har osse en anden underplan om, at jeg snart blir nødt til at bilde ham ind, at jeg skal en weekend på et intensivt Filippinsk madlavningskursus i Randers, eller hvor man nu kan finde på at afholde den slags for tiden. Bagefter kan Yogonogo så få lov at slå sig løs i køknet, så meget hun overhovedet orker.

- Chicken a la tsunami oriental! -

I en tilfældig taxa på vej hjem fra hotellet efter dagens behageligt indbringende samlejer og lidt for mange øller, falder jeg pludselig i trance over den lækre læderbeklædte gearstang og den fingernemme manøvredygtighed, som chaufføren udøver.

Jeg tænker tilbage på Abdullah Ram fra Bangladesh og hans gigantiske megapik, hvor han nærmest måtte gå på tær for ikke at træde på den. Stakkels mand! En så gedigen udrustning og tilsvarende impotent.

Kan verden blive mere tragisk end så?

Endnu mere besynderligt eftersom hans efternavn på engelsk betyder buk, men Abdullah ville bare snakke, snakke og snakke. Han savnede sine samtlige fire koner, som alle bedrog ham. Det mistænkte han og sikkert med rette, men jeg fik ham naturligvis overbevidst om det modsatte.

Det er jo der, man er professionel, ikke sandt?

Bortset fra det, så er islam i virkeligheden en rigtig fed idé, det burde bare være omvendt, altså vi kvinder som skulle have lidt flere fyre at vrage imellem derhjemme. Så man ikke hele tiden behøver at støve rundt i byen som en vingskudt gås.

Vi standser først ved børnehaven og bagefter ved fritidshjemmet. Lotte og Jonathan spørger om det samme:

- Hvorfor kører du i en taxa i dag, mor, hvor er din egen Panda blevet af? -

- Den er gået i stykker, jeg tror, det er gearstangen, nej, for resten, nu lyver jeg, den er blevet stjålet. -

- Hvorfor lugter du så også af øl? -

Mod alle odds havner vi alle sammen hjemme på Lykkevænget 180 B præcis kvart over fem og Yogonogo når lige nøjagtigt at smække loftlugen, sekundet inden jeg sætter nøglen i hoveddøren.

- Kan I så osse lugte, at jeg har vasket gulv i dag? Ih, hvor det dufter godt, hvor? Jeg har virkelig været dygtig, ikke? -

- Jeg kan ikke lugte noget, mor! -

- Jeg vil ha pandekager! -

En halv time senere svinger Arnes Volvo ind gennem porten og snegler sig op ad de dobbelte fliser mod duften af *BEDSTEMORS HJEMMELAVEDE FRIKADELLER.*

Jeg har fået en genial idé og det eneste, der ærgrer mig uafsigeligt, er, at jeg ikke har fået den for tyve år siden. En dobbeltgænger! Indlysende klart! Hvorfor ikke? Det kan da ikke

være særlig svært at finde en, der ligner mig nogenlunde tilstrækkeligt.

Internettet?

En simpel annonce til fyrretyve kroner og et enkelt billede. Endelig langt om længe kan jeg så måske få tid og mulighed til at rejse væk og sætte spræt på nogle af alle de gryn, jeg har skrabet sammen? Hun behøver jo ikke at være hundrede procent identisk. I begyndelsen vil Arne måske i værste fald tro, at han er gået forkert og så i stedet gå ind til naboen, det er jo fordelene ved at bo i rækkehus, men efterhånden vil han sikkert vænne sig til hvad som helst for at slippe at skulle tage en beslutning selv. Hvis bare jeg kan få med i kontrakten, at hun kun skal sprede benene én gang hver søndag aften, kan det sgu da aldrig gå helt galt.

Jeg burde faktisk tage patent på den idé.

En reserve-mig på timebetaling.

Enhver husmors drøm.

4. kapitel **MIN UNGDOMS SNILDE**

Hvorfor valgte jeg egentlig Arne den gang for tyve år siden? Det er der sikkert mange, der undrer sig over og en gang imellem gør jeg det faktisk osse selv, men skal jeg være helt ærlig, var det nok igen den lille kyniker i mig. Jeg gad simpelthen ikke spilde tid på en uddannelse, da jeg jo allerede i overmål, syntes jeg i hvert fald selv på det tidspunkt, havde tilegnet mig alle de fornødne færdigheder, som en kvinde behøver. Min dovenskab fik så det allersidste ord og strategien var soleklar.

1) Arne havde briller. Perfekt! Han var så nærsynet, at han aldrig ville kunne opdage, om jeg havde støvsuget eller bonet gulve, pudset vinduer eller rensset toilettet.

2) Allerede for tyve år siden havde Arne en årsindkomst på over en halv million, så det var jo indlysende, at jeg aldrig behøvede at lave en skid. Min karriere som nydende evighedskone var klar fra starten.

3) Det måske allervigtigste: Arne siger aldrig noget eller rettere, han ved altid selv, hvornår han skal holde sin kæft.

Der er ellers ikke meget andet positivt at fremhæve om Arne, så på en måde kan man sige, at Arne ligger helt på linje med for eksempel moderne medicin, når den er som bedst, den hjælper ikke et hak, men gir næsten ingen bivirkninger.

Det samme gjaldt osse vores sexliv i starten, men det må nok siges at være helt normalt. Ifølge en videnskabelig undersøgelse jeg læste om her forleden, er det nemlig ikke bare jeg men 90 procent af befolkningen, som tænker på en helt anden end den, de aktuelt har samleje med.

I den første tid efter vores vellykkede bryllup i Utterslev Kirke, eller Uttérslev som Arnes mor plejede at sige med et, syntes hun selv, sexet glimt i øjet, tog jeg dog ingen chancer i weekenderne, hvad angår punkt 1). Når Arne var hjemme, tændte jeg altid for en sikkerheds skyld regelmæssigt for støvsugeren på 1. sal, mens jeg gik på lokummet og funderede over tilværelsen.

På et tidspunkt, og det tog ikke særlig lang tid, kom jeg frem til at badeværelset i stueetagen måtte moderniseres, dvs. nye klinker, jacuzzi og alt, hvad den kunne trække. Selvfølgelig gav Arne sig til sidst og pungede ud med det nødvendige til håndværker Peter Madsen og de behøvelige materialer. På den måde kom Jonathan til og tro det eller ej, på et tidspunkt lykkedes det faktisk osse for den gode hr. Madsen at få badeværelset klar.

I øvrigt skete det siden flere gange, når jeg sad der på toilettet og fantaserede, mens støvsugeren samtidig lå helt alene ude på gangen og kørte for fuldt tryk, at Arne kom op ad trappen og bankede på toiledøren.

- Margot, du har igen glemt at slukke for støvsugeren! -
- Den åndssvage knap, Arne, Jeg kan aldrig finde den. Kan du ikke gøre det for mig? -

Selvfølgelig kunne Arne det. Så enkelt var det hver eneste gang. En lille hjælpeløs kvinde-appel til det mandlige teknikker-gen og så var søndagen reddet. I hvert fald for Arnes vedkommende. Jeg fornemmede bogstaveligt, hvordan han voksede med opgaven.

- Så, nu er det i orden, skat! -
- Tusind tak! -

Er det ikke helt mageløst? En mand der helt selv kan finde ud af at slukke for en støvsuger! Hvor skal det dog ende? Måske de osse en dag finder ud af, hvilken ende der suger?

- Kommer du snart, Margot? -

Det nægter jeg at svare på.

5. kapitel **ANNONCEN**

Didi er min bedste veninde og hun er osse hjemmegående husmor, dvs. hun arbejder mest via Ekstra Bladets annoncer, så hun er lissom lidt inde i mediaverden, kan man sige. Det var derfor, at jeg efter nogen tøven ringede og berettede om min plan og bad hende hjælpe mig med at konstruere en lempelig annonce til Den Blå Avis på nettet.

- Først må vi ha et billede af dig, Margot, med den der forfærdelige paryk. Er du stadig sikker på, at det skal være lige den, undskyld jeg spør, den kortklippede sorte, du viste mig? - Aldrig har jeg vel været så usikker, men på den anden side kan jeg jo under ingen omstændigheder bare optræde som mig selv uden paryk, så er der sikkert straks nogen, der vil genkende mig og balladen er klar.

Måske ville også Arne på et tidspunkt fatte galoppen, så selv om jeg med denne sorte vinylparyk fra en second hand i Nansensgade mest ligner en mellemting af Marlene Dietrich som hundehvalp og den gamle stumfilmstjerne Asta Nielsen som autistisk nonne, er der nok ingen vej udenom.

- Hvem kan fotografere mig? -

- Jamen, altså Margot, lever du stadig i firserne? Jeg har sådan en digital fjums, det ved du da godt! Det har du da osse selv i din Nokia. Det har alle! -

Et par dage efter er annoncen på plads.

Hvem ligner denne kvinde mest? Løsgående husmor søges til ambulans virksomhed i attraktivt villaområde.

Jeg synes stadig, at billedet ligner en saltstøtte med en klat sort maling øverst og tvivler på, at nogen i den virkelige verden kan se sådan ud, men det vil jo vise sig.

Hvis jeg finder en velegnet kandidat til mit alter ego, hvad så med ungerne? Hvordan får jeg dem til at spille med i komedien? Mon det er nok at bestikke dem med forhøjede lommepenge, en playstation-3 eller måske løfter om fremtidige

bonusprogrammer, så som frirejser til Disneyland og den slags korruperte fantasier? At satse på at narre ungerne til at tro at min nye medhjælper er mig selv, er vel nok at sætte hele projektet rigelig meget på spil?

- Hallo ? -

Det er Yogonogo, som dukker frem i loftlugen og ser spørgende ned på mig.

- Du kan godt komme, de er kørt! -

Igen en af disse herlig fredsommelige fredage hvor Arne har flekstid og kan transportere ungerne, når de skal til indefodbold og blokføjte. Yogonogo sænker stigen ned fra loftet og følger selv efter. Snart har hun lavet os en kop frisk kaffe, som vi nyder sammen i køknet.

- I dag skure og vaske tøj, ikke osse, fru Rasmussen? -

Yogonogo er faktisk en smuk tøs. Vel omkring de tredive med store brune øjne og langt glat hår. Hun er en af mit livs få arbejdsfrie gevinster og helt tilfældig. Hotellet havde haft håndværkere, fordi hele 9. etage skulle renoveres med heldækkende gulvtæpper, så jeg havde forvildet mig ned i Istedgade, hvor jeg fandt Yogonogo grædende i fuldt firspring. Helt tydelig blev hun forfulgt af nogle små asiatiske machotyper, så mine instinkter reagerede fuldstændig spontant, da jeg greb hende og kylede os begge to ind i en holdende taxa.

Et par uger inden var Arnes mor lige død og vi havde overtaget det meste af hendes møblement og stuvet overskuddet af vejen på loftet.

Timing'en var perfekt.

Jeg har for længe siden lovet Yogonogo at hjælpe hende med at ansøge om en permanent opholdstilladelse i Danmark, men af en eller anden årsag, som jeg har dårlig samvittighed over og nægter at erkende, har jeg endnu ikke fået taget mig sammen til at rekvirere de nødvendige papirer fra Indenrigsministeriet.

Samtidig er Yogonogo heller ikke helt sikker på, hvad hun egentlig vil. Hvis hun blir i Danmark risikerer hun jo på et eller andet tidspunkt igen at løbe ind i sine aggressive asiatiske venner fra Den Hvide Lotus, dvs. en afdeling af den kinesiske mafia med hovedsæde i Amsterdam, som nu har udstrakt sine tentakler til det meste af Europa.

Det skal da heller ikke være løgn, at jeg er vældig glad for, at hun ikke ligefrem ligger og solen sig i forhaven hver evig eneste dag, for man ved aldrig, hvad den slags typer kan finde på, hvis de opdager hende. Eller det vil sige, det er jo desværre lige nøjagtig, det man ved.

Yogonogo har fortalt, hvordan hendes veninde i Manila på Filippinerne fik begge hænder hugget af, da hun forsøgte at flygte, så derfor har hun selvfølgelig osse velbegrundede betænkeligheder ved eventuelt at skulle rejse tilbage til sit hjemland.

Status quo er altså bedst for alle parter lige i øjeblikket, så egentlig fejler min samvittighed ikke noget særligt, kan jeg atter en gang fastslå uden at skamme mig alt for meget.

6. kapitel **HUSMODERFORENINGEN**

Det er selvfølgelig Didi, der har lokket mig til at blive medlem og jeg må tilstå, at fra starten havde jeg kraftige betænkeligheder, fordi jeg som de fleste i dette land, både mænd og kvinder for den sags skyld, havde mine forudfattede meninger om, hvad en husmoderforening står for og beskæftiger sig med.

Jeg havde ikke engang tilstrækkelig med fantasi til at forestille mig, at begrebet husmoderforening kunne være nøjagtig lige så fejltolket som selve begrebet husmoder. Med andre ord var min fulde overbevisning, at en husmoderforening var verdens mest kedsommelige forestilling, fyldt med gamle sure vrantne tanter og evighedsjomfruer af kristen observans.

Men ak, ak, ak, aldrig har jeg taget så meget fejl!

I dag er det månedens første onsdag, så vi har atter træf i Husmoderforeningen Hanegals hemmelige særloge i Dronningens Tværgade, så til Arne har jeg i sædvanlig god orden afleveret den automatiske løgn om, at jeg er til den månedlige samtale med Jonathans klasselærer for at holde mig ajour om vores herlige børns utrolig intelligente udvikling. For en gangs skyld fik jeg ikke Arnes tvangskommentar om, hvor lysende logisk denne udvikling er for et barn, der har nogle så afsindig begavede forældre, men i stedet afleverede han en besynderlig halvsur bemærkning, som jeg endnu ikke

helt har taget til mig, men nok må analysere lidt nærmere, når aftnens strabadser er overstået.

- Ligner Jonathan for resten efterhånden ikke frygtelig meget den håndværker, der hjalp os med badeværelset, lige da vi var flyttet ind? Madsen et eller andet? Hvad var det, han hed? -

- Peter Madsen? Jo, gudskelov ligner Jonathan ikke dig, Arne! -
Hvad andet kunne jeg svare? Jeg må nok hellere sørge for, at ungen osse snart får et par store hornbriller, så vi kan få lidt ro i lejren?

I Dronningens Tværgade går det derimod stærkt.

Allerede i garderoben blir vi foruden de obligatoriske eldrevne engle-vibratorer osse udstyret med biodynamiske indkøbsposer fra Aldi med to huller til at kigge ud igennem. Enhver der måtte foretrække anonymiteten, er således velkommen til det, men allerede efter de indledende mandlige strippere fra Litauen og Elfenbenskysten kribler hele lokalet som en gigantisk myretue og de fleste af os har for længst smidt papirposerne og skriger højlydte kommentarer til de stakkels unge fyre oppe på scenen, som ikke fatter et skvat.

- Se nu at få den ordentlig stiv, din vakkelvorne negerbolle! -

- En gang til for Margrethe, glem ikke hvor vi er! -

- Pas nu lige lidt på spyfluerne! -

Lyden fra de elektriske vibratorer i det lille lokale, der nok engang har tjent som lagerlokale for en mindre ølgrossist, overdøves kun af den højlydte stønnen, som især gør sig gældende fra de bagerste stolerækker.

Der klappes og hujes, man forlanger dacapo og dobbelt udløsning, så de stakkels asylsøgende indvandrere, som snart fylder hele scenen, må virkelig arbejde får sagen.

Bagefter har vi den sædvanlige medlemskonkurrence i sjoferter, hvor respektive aspiranter til 1. præmien, dvs. et årsforbrug af p-piller og kondomer, må op og aflevere sine bedste liderlige historier.

Et svagt øjeblik er jeg selv på vej op ad den lille fløjsbeklædte sidetrappe til scenen med rødt rampelys. Historien om de nye store australske skrubbudser, der er betydeligt bedre til at slikke end de sædvanlige små hvide hunde, som moderne ensomme kvinder ellers plejer at foretrække nu for tiden, brænder for at komme ud.

I sidste sekund fortryder jeg dog.

Jeg er bange for, at det ikke er vittigheden men jeg selv, der blir helt til grin, selv om det jo nok ellers er den dybere mening, men den slikkehistorie har de da sikkert osse alle sammen hørt før.

Hvad med dig?

.... En dame går forbi en dyrehandel og får øje på en australsk kæmpetudse med et lokkende skilt om halsen:

VERDENS BEDSTE FISSESLIKKER!

FULD TILFREDSHED ELLER PENGENE TILBAGE!

Da damens egen lille Vuffi lige er død, kan hun selvfølgelig ikke modstå fristelsen, men går straks ind og køber vidunderet. Vel hjemme i soveværelset placerer hun uden yderligere forsinkelser den nye investering mellem sine vidt udsprede ben og forsøger alt for at få dyret i gang med arbejdet, men den stakkels skrubbtudse fatter ingenting og forsøger hele tiden at stikke af.

Til sidst blir det for meget for den forventningsfulde dame og hun ringer arrigt til dyrehandleren, der straks lover at komme forbi og få skik på dyret. Vel ankommen i soveværelset hos den utilfredse kunde, irettesætter dyrehandleren vredt og bestemt den skrækslagne skrubbtudse, som stadig ikke fatter galoppen. - Så se nu her igen, dit lille imbecile australske møgkræ, hvor mange gange skal jeg egentlig vise dig, hvordan det hele foregår? Flyt dig så lige, din idiot! -

Om damen blir tilfreds eller får pengene tilbage må ligge hen i det uvisse, for nu til aftenens hovedattraktion i Dronningens Tværgade, udtrækningen af det månedlige rejselegat. Denne gang går turen til Djengis Khans hemmelige sexgrotte i Kussistan. To uger med fuld forplejning plus vådt og tørt i samtlige afskygninger, så alle i det lille fortættede lokale holder vejret, mens husmoderforeningens kasserer foretager den traditionelle lodtrækning blandt medlemmernes vielsesringe, som til lejligheden er henslængt hulter til bulter i en nyrenoveret tombola fra børnehjælpsdagens reservelager. - Og månedens vinder er Didi Jørgensen fra Ballerup! - Didi har vundet! Med ledsager! Du godeste! Hvad skal jeg nu bilde Arne ind!

- Hvor fanden ligger Kussistan? -
- Den Gyldne Trekant selvfølgelig! -
- Himalaya, ikke langt fra Samarkand. -

Efter finale-afdelingen med en afghansk dansetrup bestående af lutter omskårne mænd med langt hår og endnu længere skæg plus den unævnelige, får vi en lille privat snak med deres manager, en vis hr. Mullah Bullah fra Saudi Arabien, som nu er bosat i nærheden af Kandahar tæt ved den pakistanske grænse.

En i og for sig ret så sympatisk halvtredsårig herre, dog synes jeg ikke rigtigt om hans vel salvesfulde smil og den måde han søder sit sprog ved at lægge luft på tungen mellem sine rødsvulmende læber. Mon han anvender Botex? Det er faktisk ikke særlig sexet på mænd, men han kan jo osse have helt andre årsager? Måske vil han ikke blive genkendt, men han lykkes ikke rigtigt, for jeg synes faktisk, at jeg har set dette smalle skæggede ansigt masser af gange både i avisen og fjernsynet, jeg kan bare ikke lige komme på hvorfor.

- Vi glæder os alle til at se jer begge to igen! -

Det er Mullah Bullahs afskedsreplik og så forsvinder han hastigt med et sidste slesk minismil ud i korridoren til sin ventende dansetrup. Det allersidste jeg bemærker, er hans nøgne fødder og den elektroniske fodbøjle, der er fastspændt omkring venstre ankel.

- Hvad mener han med det: vi glæder os alle til at se jer begge to igen! -

- Jamen, Margot, for fanden, han er tvilling! Typisk tvilling! - Didi affærdiger mine mistænksomheder, men jeg synes stadig, at der er et eller andet utrolig velbekendt ved denne herre. På den anden side, som vi osse hurtigt blir enige om, så ligner den slags ayatollah-typer jo alle sammen hinanden.

- Som to dråber olie! -

- Shell og Exxon! Ha, ha! -

- Uno-X! Han taler flydende dansk! -

7. kapitel **PENGENE**

- Jamen, er du fuldstændig åndssvag, Margot? Alle dine penge på loftet? Hun stjæler sgu da hele puljen, din lille Filippinske veninde. Fatter du ikke noget som helst, hvor tit har jeg ikke sagt det? -

Jo, jo, det har Didi sagt mange gange, nemlig at jeg skal placere alle mine penge på Cayman Islands, Gibraltar,

Jomfruøerne eller et andet tilsvarende skatte- og indsynssikkert sted, men jeg har aldrig fået taget mig sammen. Hele min ubeskattede formue, som jeg i de sidste tyve år har oparbejdet gennem mit ekstajob på Hotel Sheraton og ved systematisk at lægge 50 procent af husholdningspengene fra Arne til side, har jeg i stedet for omhyggeligt gemt som gode danske kontanter i skotøjsæsker og hattefytteraler oppe på loftet. Selvfølgelig ikke i selve det rum, hvor Yogonogo nu regerer, men mere udstuderet i nogle mindre skunkrum på den modsatte side af skorstenen.

Selvfølgelig har Didi ret, risikoen er for alt stor, for hvad får Yogonogo egentlig tiden til at gå med deroppe på loftet alle de lange nætter? Hun har hverken tv eller radio, så mon ikke hun for længe siden har gennemsnuset hele husets øverste herlighed fra a til z?

Det er nu osse snart over en måned siden, at jeg havde lejlighed til at kontrollere formuen, så der kan jo være sket både det ene og andet. Det var den dag, da Yogonogo var nede og tog den helt store tur i jacuzzi-badekaret, at jeg fik lusket mig op ad loftstigen og foretog et hurtigt gennemsyn af det, der i runde tal udgør ca. 6 millioner danske kroner i store sedler.

Faktisk er min allerstørste for ikke at sige eneste fornøjelse her på Lykkevænget, at som den værste Joakim von And tælle og regne, veje og stable mine pengebundter. Det er derfor nok osse den altoverliggende grund til, at jeg endnu ikke har fået dem mere sikkert placeret.

- Bare ærgerligt, jeg ikke kan spise jer! -

Når jeg sidder der med de tunge bundter, kender min fantasi hverken grænser eller hæmninger. Det ene øjeblik ligger jeg i Rio de Janeiro på Praya Cubana omgivet af unge smukke liderlige beundrere og i næste sekund står jeg på Wall Street i New York og opkøber samtlige aktier i verdens største tekstilfabrikker, så buksefabrikanterne går konkurs og alle mænd må spanke rundt og stritte.

Eller skal jeg bare flygte til en ensom cambodijansk strandkant og sætte mig med en flaske Bacardi i en liggestol med fødderne i vandet og én gang for alle bevise min kongstanke om, at det er livsfarligt at bevæge sig andre steder end i sengen?

- Kan du ikke forstå, at det måske i virkeligheden er et komplot? -

Didi fortsætter sine uhyggelige spekulationer om, hvorvidt hele mødet mellem mig og Yogonogo i Istedgade i virkeligheden var et veltilrettelagt stykke gadeteater med den ene bagtanke at få Yogonogo anbragt hjemme hos mig? Igen har hun ret. Der er sikkert mange på Sheraton, som har fattet, at jeg har skrabet en del gryn sammen og så har disse asiatiske småforbrydere hørt melodien?

Da jeg endelig afslutter telefonsamtalen med Didi, er jeg fast besluttet på allerede næste morgen, lige så snart jeg har fået Arne og ungerne ud af døren, at indtil videre i det mindste flytte min formue fra loftet til et mere sikkert sted hernede i mine egne gemakker. Og så ellers i øvrigt prøve at finde ud af, hvem hun egentlig er denne Yogonogo?

Måske er det ikke engang hendes rigtige navn?

Ungerne sover for længst og Arne er osse allerede gået i seng, for han skal tidlig af sted i morgen. Hele vejen til Rødby. En tysk forretningsforbindelse, så de skal mødes på halvvejen. Det har han i hvert fald fået bildt mig ind.

På vej op fra køknet, hvor jeg har været inde for at hente et glas varm mælk med op i soveværelset, standser jeg en kort stund under loftlugen og lytter, mens jeg affyrer mine egne mikroskopiske røntgenstråler mod Yogonogos formodede opholdssted på madrassen bag skorstenen. Mon hun osse allerede sover?

Et svagt øjeblik er jeg faktisk helt overbevist om, at jeg hører stemmer fra loftet. Som om Yogonogo taler med en anden?

Det er i så fald rent absurd.

Hvem kan det være?

8. kapitel **DRØMMEN**

Det blir en utrolig hed nat, men desværre ikke lissom jeg helst ville have haft den. Mere end nogen anden gang i mit snart fyrretyveårige liv vrider og vender jeg mig formålsløst på dobbeltsengens yderste kant. At ikke lige i dette sekund, hvor jeg behøver det mere end nogensinde, bare kunne åbne loftlugen og straks gå i gang med at tælle efter og kontrollere at hver eneste tusindlap stadig lever, driver mig i den grad til vanviddets rand.

- Ah -

Da jeg endelig falder i søvn, udspiller mine svedeture i drømmeland sig først hos skattevæsenets snedige agent, der har udklædt sig til siamesisk tvilling og forfølger mig fra alle verdenshjørner, hvorefter jeg havner i Tivolis pariserhjul og øverst oppe tydeligt ser toppen af Hotel Sheraton. Præcis i det øjeblik præsenterer manden på sædet overfor sig som sædelighedspolitiets nye underholdningschef.

- God aften, mit navn er Penis Petersen! -

- ah -

Først flere timer senere invaderer jeg et mere gennemsnitligt drømmeunivers, hvor det sædvanlige arsenal af transparente dybfrosne gigantpikke stables og sorteres under ordnede forhold i et enormt fryselager et eller andet sted i Sydhavet. Republikken Tonga eller noget tilsvarende eksotisk med smukke mænd i bastskørter og trillebøre med creditcards.

- Arne -

Jeg sætter mig helt op og tænder den lille læselampe bag hovedgærdet.

- sover du, Arne? -

- Ja.... -

- Ved du hvad? -

- Hvar -

- Jonathan ligner sikkert snart din morfar, Arne, det gør de fleste, det hørte jeg på et program i Danmarks Radio! -

- Hvem ? -

- Men ellers, bare så du ved det, hr. Rasmussen, kromosomer, gener, DNA og alt det lort, som I mænd finder på, har helt sin egen gang og det kan du alligevel ikke gøre en skid ved! -

Arne grynter noget uforståeligt og virker atter helt tryk i sin halvskallede hjælpeløshed uden toupeten og brillerne, som ligger og stirrer anklagende på mig fra natbordet. Jeg læner mig hen og skubber dem ned i hans skuffe, mens jeg pludselig igen synes, at der lyder stemmer oppe fra loftet.

Jeg kunne altså godt bruge et par sovepiller.

Måske en hel æske?

Jeg slukker læselampen og begynder at grunde på en skummel plan. Det har mærkelig nok ofte vist sig at være den bedste medicin mod dårlig samvittighed.

Hvis jeg nu kan få Arne lokket i favnen på hende Annelone ude på Knudsens Kontor til næste firmafest, kan det så muligvis udvikle sig til noget stort? Arne kunne så måske hen ad vejen

få lokket koden fra hende til det store pengeskab på Hugo Knudsens eget private kontor?

- Hvad er klokken, Margot? -

Hvis jeg altså kan få Arne til at fikse et kup mod fabrikken i Lyngby, så kan jeg bagefter myrde ham og snuppe alle pengene og så kan jeg

- få Taxa-Jens til grave ham ned i Utterslev Mose! -

- Hvar, hvem ? -

9. kapitel **AKTION**

Straks næste morgen, da Arne er dampet af mod Rødby, ringer jeg efter Taxa-Jens og får ham til at aflevere ungerne på deres respektive institutioner. Jeg vover under ingen omstændigheder at lade Yogonogo være alene i huset. Tænk nu hvis Didi har ret? På to sekunder kan min lille Filippinske ven jo smutte med hele godset!

Hvis ikke det allerede er sket?

- Yogonogo! -

I samme sekund jeg igen er alene i huset, kalder jeg på hende og der går mistænkelig lang tid, inden det knirker i loftlugen, men til sidst står hun nede hos mig i køknet og går straks uden et ord i gang med at sin pudseklud på det nærmeste vindue, hvilket selvfølgelig vækker mine mistanker endnu mere. Plejer hun ikke altid at snuppe sig en kop kaffe og hvis der ikke er mere så brygge noget nyt?

- Er det OK deroppe? -

- Hvaffer nogen oppe? -

- Ingen rotter på loftet, vel? -

- Rotter? Hvem er rotter for en? -

- Nej, ikke noget, Yogonogo, men jeg synes faktisk, at det er tid for dit månedlige sundhedsbad, så du kan jo tage fri hele formiddagen. Nu skal jeg fylde badekaret til dig! -

Som sagt så gjort. Jeg går straks ud i badeværelset og åbner de forgyldte vandhaner, som Peter Madsen fiksede helt gratis. Hele tiden skæver jeg ind mod køknet.

- Very dejlig, fru Margot, nok lille smule sort nu hun! -

- Bare giv dig god tid, det haster ikke! -

Hun smiler taknemmeligt, mens jeg rækker hende et rent håndklæde og et lille stykke frisk sæbe, som jeg har lånt fra

hotellet. Nu gælder det. I samme sekund Yogonogo har begge fødder indenfor på det grønne flisegulv, låser jeg uden yderligere betænkkeligheder badeværelsesdøren udefra.

- Skal lige ud i haven, så for en sikkerheds skyld låser jeg! -
Uden at vente på svar åbner jeg hoveddøren og lader som om jeg går ud. I stedet for lister jeg mig op af trappen til 1. sal og loftstigen. Sandhedens stund er nær. Det er OK, at hun nupper fra min håndlotion og det osse i orden, at hun stjæler min skintonic og låner lidt Max Factor, men mine penge og mine læbestifter fra Clinique skal hun lade være.

Inden jeg forsvinder helt ind på loftet, lytter jeg en sidste gang efter Yogonogos plasken i badeværelset. Alt virker i orden.

Desværre er belysningen heroppe dårlig, kun en enkelt fritsvævende pære i sin ensomme ledning, men allerede et par skridt inde på den anden side af skorstenen aner jeg uråd.

Helt tydeligt at Yogonogo osse har været i gang herinde med sit psykotiske rengøringsvanvid. Ingenting ligger eller står, hvor det plejer. Arnes ski f. eks. hvor er de blevet af? Og Lottes siddestol? Den med det rød-blomstrede betræk! Hvorfor hænger badmintonketsjerne ikke ude i carporten, som de plejer?

- Slik mig forfra til jeg segner! -

Hvad hedder den tilstand, jeg nu befinder mig i?

En efter livet oplevelse?

Førtidshelvedet?

Jeg ved faktisk ikke, men er heller ikke i tvivl om, at min kødelige sjæl, nøjagtig som en gennemsigtig frikadelle, nu svæver vandret hen over det sidste hav af ting, som Yogonogo endnu ikke har haft sine pilfingre i. Tung og treven følger min krop med som efter en firlingefødsel på et forladt landbrug i Ukraine.

Skotøjsæskerne og hattefutteralerne eksisterer selvfølgelig ikke mere. Hvad andet havde jeg forestillet mig? Ikke det mindste spor? Bare at konstatere fakta. Mine penge er væk. Samtlige seks millioner!

Det er jo vældig sjovt!

Nu mangler vi altså bare den store fortrolige samtale nede i køknet, men hvad fanden hjælper det? Aldrig afleverer hun en øre og hvorfor skulle hun?

Det havde du sgu da heller ikke gjort, vel?

Det er lige før, at jeg begynder at skraldgrine, for inden jeg rigtigt har forstået det, så har mit underbevidste kontrolorgan

observeret en error, som det nu hedder, i hændelsesforløbet. Hvis Yogonogo har scoret alle mine klejner, hvorfor er hun så stadig her i huset? Hvorfor er hun så ikke bare stukket af med hele molevitten for længe siden? Det har da været masser af lejligheder til at forsvinde.

Hendes forfølgere?

Det er selvfølgelig hendes små Filippinske kinesere, der har hentet alt og selv tør hun ikke røre sig ud af stedet? Nede i stueetagen lytter jeg igen uden for badeværelset og er nu helt sikker på, at Yogonogo igen snakker med nogen.

- Yogonogo!

Jeg sparker arrigt på døren og hører straks, at hun holder op med at snakke. Uden mere pis låser jeg op og åbner på vid gab. Midt i karret sidder Yogonogo med en næsten selvlysende violet Samsung, som hun forsøger at gemme under vandet, hvor der straks bobler lyseblå perler.

- Aha ! -

I det samme ringer telefonen inde i stuen, så jeg gir Yogonogo en chance for at komme sig og få tøj på, mens jeg svarer.

- Ja, det er Margot! -

Det er Portier-Lars inde fra Hotel Sheraton, der opfordrer mig til umiddelbart at komme forbi. En af mine allerældste kunder, som faktisk har fulgt min karriere på nært hold, meget, meget nært kan jeg tillægge, lige siden jeg debuterede på de bagerste rækker i Paladsteatret, er ankommet direkte fra De Forenede Arab Emirater og ønsker straks at træffe mig.

- Direktør Khan? Er du sikker? -

- Avismogulen fra Dubai! Kommer du? -

Om jeg kommer? Hver gang! Hvis der er nogen, der kan, så er det nemlig Mustafa Khan. Utallige gange har han da osse tilbudt mig at blive hustru nummer 48, men jeg har høfligt takket nej. Man kunne risikere at blive afhængig. Idéen med at være hjemmegående husmor er jo netop, at det er den eneste måde, du kan blive fuldstændig din egen.

Men Yogonogo og hele min opsparing?

Hvis alle mine seks millioner er stjålet, så er idéen nok pludselig lidt udvandet! Måske skal jeg alligevel holde Mustafa i reserve? Lige nu trænger jeg allermest til en Restenil eller et par Stezolider og absolut ikke et nyt hektisk samleje.

Jeg ber Portier-Lars holde mister Mustafa hen til engang i eftermiddag, måske kan jeg så nå at afvikle ham lige inden

damefrisøren bag Højbro Plads. Parykker eller ikke parykker, det naturlige krøl kræver osse lidt permanent en gang imellem. Jeg når lige at lægge telefonen, inden den ringer igen og denne gang er det Jonathans klasselærer, frk. Mølborg, der meget ophidset fortæller, at Jonathan hele dagen har gået og delt tusindkronesedler ud til sine kammerater, så jeg må nok hellere komme forbi og få styr på både Jonathan og penge. Hjælp!

Jeg får hurtigt forklaret frk. Mølborg, at det nok er pengene til Jonathans konfirmation, som vi har spinket og sparet og det forstår hun selvfølgelig med det samme.

Nu falder hele scenariet på plads og ganske rigtigt!

To sekunder senere står jeg inde på Jonathans værelse og har fundet samtlige skotøjsæsker og hattefutteraler, hvor en hurtig gennemtælling siger, at der vist kun mangler et par stykker af de nummererede bundter.

Godt jeg ikke fik sagt for meget til Yogonogo, når jeg lige at tænke, inden telefonen ringer for tredje gang. Det er igen frk. Mølborg, der fortæller, at Jonathan er forsvundet, men vist nok har taget en taxa hjem. I øvrigt har hun alle pengene under fuld kontrol.

Puh!

Kvindelig fødepligt og du skal elske dine børn! To ting jeg aldrig har kunnet acceptere og nu forstår jeg til fulde hvorfor.

De satans unger!

10. kapitel **YOGONOGOS FORKLARING**

- The monopoly-money fra the loft, jeg give til Jonathans værelse, måske det være forkert? -

Nu står Yogonogo endelig fuldt omklædt i stuen og forsøger at bilde mig ind, at hun aldrig før har set en rigtig tusindkroneseddel. Matadorpenge? Skal jeg virkelig osse hoppe på den? Måske i virkeligheden en rigtig god idé?

- Ja, ja, det var fint nok, Yogo, det er bare dem henne i skolen, du ved, de vil ikke ha, at ungerne lærer sig at lave falske penge. -

- Yes, yes, real penge much better! Jeg vaske den tøj i kælder today? -

Det gir jeg hende lov til og ånder endelig lettet ud, men i

samme øjeblik ankommer taxaen udenfor og Jonathan spurter ind mod hoveddøren. Jeg når akkurat at få Yogonogo smidt tilbage på loftet, inden jeg åbner for den hysterisk skrigende unge.

- Jeg vil ha pandekager! -

Nu er der vist heldigvis kun ét problem tilbage i dag, nemlig den gode mister Khan fra emiratet. Det blir helt umuligt for mig at få ham afviklet allerede her i eftermiddag, så jeg må ringe til Portier-Lars og i stedet bede ham holde det arabiske fuldblod startklar til senere i aften.

De næste par timer blir jeg nemlig nødt til at holde øje med Jonathan og siden hente Lotte og så finde på en gedigen lyvehistorie til Arne. Så må hr. Rasmussen sgu selv tage sig af sit formodede afkom helt alene i aften.

- Rigtig fed idé! -

Hvor helvede skal jeg nu gemme pengene? Foreløbig har jeg fået stuvet dem af vejen i to af mine bedste rejsekufferter og stillet dem ind i min egen garderobe, men mon ikke jeg må se at få dem ud af huset i en fart?

- Er du rigtig klog, Jonathan, alle mors dyre matadorpenge! -

- Så vil jeg osse ha pandekager! -

- Selvfølgelig, kære Jonathan. Æg, mælk, sukker og en lille smule salt, og så blander du bare det hele! Lidt kanel er ikke af vejen, skulle jeg osse hilse og sige fra nogen! -

Nu er han da ude af billedet en times tid og så blir der osse lidt herlig ekstra rengøring til Yogonogo i morgen formiddag. Det vil fryde hendes lille maniske kridtehvite sjæl.

Desværre kommer Arne osse i dag hjem, præcis som han plejer, kvart i seks. Selv om han har været helt nede i Rødby. Et kort sekund undrer mit stille ny og næ sig igen over dette, men springer hurtigt videre i sin plan, dvs. i samme øjeblik Arne åbner hoveddøren, vælter jeg ud af huset med mine to propfulde kufferter.

- Er den kommet, Arne? -

- Hvem? -

- Min taxa! -

- Hvad sker der? -

- Didis mor er lige død, nej, ikke endnu, men hun har, hun er blevet alvorlig syg, fordi hun er blevet kørt over af en turistbus og har fået amputeret begge sine ben, så Didi venter på hospitalet. Hun blir nødt til at låne nogle bukser -

- Uden ben behøver hun vel ingen bukser? -
- Didi, din idiot! -
- Hvorfor har du din fine aftendragt på? -
- Det er ikke min fine, det er min grimme og hvad ved du i øvrigt om det! Nåh, nu kommer taxaen, jeg ringer fra hotellet, fra hospitalet mener jeg, hej -
Helt efter planen hviner Taxa-Jens sin blå Mercedes ind langs kantstenen i præcis rigtigt øjeblik og selv kommer han straks ud af bilen og hjælper mig med kufferterne.
- jeg elsker dig, Arne, jeg ringer! -
Endelig puster jeg ud på bagsædet, mens Jens som aftalt styrer mod Hovedbanegården, hvor han osse hjælper med at få kufferterne installeret i to forskellige døgnbokse.
- Vor Frelzers Kirke under prædikestolen torsdag formiddag, ok? -
- Det lyder rimelig ophidset -
Jens er en reel fyr. Uden at kny afleverer han mig bagefter på Hotel Sheraton med et pøj, pøj.
- god arbejdslyst, min smukke! -
Jeg gir ham et fingerkys og entrer foyeren, hvor Portier-Lars uden kommentarer rækker mig nøglen til rum 969 og læser videre i sin Financial Times.
I elevatoren på vej op mod 9. etage føler jeg allerede safterne rinde mellem mine lår. Mustafa Khan er virkelig en af mine personlige favoritter, han slikker bedre end en hest kan rende. Bortset fra hr. Schmölder fra Düsseldorf, der desværre osse altid vil gi mig den i anus, men det er man jo ikke hele tiden lige oplagt til.

11. kapitel **KHAN ELLER KAN IKKE**

Mustafa Khan er nedtrykt, men jeg formoder, at det mest skyldes min sene ankomst, så jeg smider straks de fleste af kludene, går ned på knæ i de nylagte helmåtter og åbner hans gylp, men han blir bare siddende på sengekanten med sit whiskyglas og stirrer tomt ud i rummet.

Blandt de internationale tv-kanaler har han fundet BBC-news og vi får alle de seneste nyheder om de mest aktuelle selvmordsattentater i Afghanistan og Irak.

Mon Mustafa har problemer hjemme i Dubai?

Stadig uden at vi har vekslet et ord, hiver jeg hans slappe lem frem gennem lynlåsen og studerer det indgående, det vil sige sammenligner med Arnes latterlige flade lineal af en penis. Her er da i det mindste tale om et kabel af rimelig standard med en omkreds på ikke under tolv centimeter i uerigeret tilstand, men OK man fornemmer da en vis slitage og det er vel heller ikke så underligt, eftersom ejeren jo har 47 koner derhjemme, som nok alle en gang imellem skal have sin injektion med grovfilen. Noget er der i hvert fald sket med hans før så stolte redskab. For at sige det råt, så ynkeligt som den hænger her i aften, genkender jeg knap hans pirrepind. Hvis jeg ikke vidste bedre, ville jeg tro, at den i sit forhenværende liv har været en ganske almindelig vandhane. Tidligere var jeg derimod ikke det mindste i tvivl om, at Mustafa Khans kødfløjte var selve reinkarnationen af den hellige Muhammeds eget sværd.

- What 's the matter, Musta? -

- My mother! -

- Did she die? -

- No, no, but she blames me! -

- Hun gir dig skylden? -

- Yes, my wife has left me, do you understand, what that means for a man in my position? -

- Har din kone forladt dig? Du har sgu stadig 46 tilbage, is that not enough? -

- I want to die! -

Gud, hvor kedsommelige alle mænd er blevet!

Både Abdullah og Mustafa er tilsyneladende ramt af samme besynderlige sygdom, som de begge gir sine respektive koner skylden for. Typisk ikke? På dansk hedder den sygdom nemlig stadigvæk ikke andet end impotens og så er det sgu da ligegyldigt, hvordan den opstår. Det er virkningen, der tæller og det er i hvert fald ikke min skyld.

Stakkels Mustafa!

Jeg beslutter, at give ham en sidste chance, det vil sige min specielle behandling, som endnu ikke har slået fejl på impotente mænd: the family treatment.

- You have my money! -

- Yes -

Mustafa virker noget desorienteret og det er da osse første gang, at jeg har krævet forudbetaling af ham, men denne specielle sexdessert jeg nu har tænkt at servere, kan hos visse

mænd virke anstødelig til den grad, at de bagefter nægter at betale. Den risiko har jeg ikke tænkt at løbe, for nok er det sjovt det meste af tiden, men uden betaling kunne jeg jo lige så godt sidde derhjemme foran spejlet og onanere døgnnet rundt.

Eller lade være!

Som Didi plejer at sige: at have sex med sig selv er i virkeligheden utrolig ulækkert, så hvis man oven i købet osse skal blande et andet menneske ind i det, blir det meget hurtigt den rene bæbøvs uden penge.

Mens Mustafa finder tusindlapperne frem og lægger dem på bordet ved siden af tv-apparatet, klæder jeg mig helt nøgen og gnider mave og lår med hotellets biodynamiske bodylotion. Jeg slikker de forløsende ord tæt ind i hans øre.

- Do you like to fuck me, mens jeg vasker op? -

- What ? -

- Bagfra ved køkkenvasken! From behind while I do the dishes? Eller skal vi lege trillebør, når jeg støvsuger, when I am Hoovering, you can hold me like a -

- Are you totally out of your mind, Margot? What 's going on? - Hvad fanden hedder trillebør på engelsk? Det har jeg selvfølgelig fuldstændig glemt. Fandens osse! Nu blir jeg sgu lidt halvnervøs, for jeg kan jo godt mærke, at Mustafa er ret så irriteret.

Stearinlyset blir min redning.

Mens jeg klæder Mustafa af og skælder ham ud som et lille barn, der har været meget uartig og skal tidlig i seng, snupper jeg et af stearinlysene fra hotellets billige messingstager og jager det halvvejs op i bagdelen på ham, mens han hyler som den stukne gris, han er.

- Naughty boy! Shut up or mummy will punish even more! -

Han falder straks helt til ro og ligger på siden hen over sengen, mens jeg griber hans pragt-cobra med den ene hånd og stearinlyset med den anden og vrikker hans underkrop frem og tilbage. Samtidig skælder jeg ham ud på alle de måder og sprog, jeg efterhånden har lært.

Det hjælper!

Mustafa falder mere og mere til ro og mens han hvisker nogle undskyldende gloser om, at han aldrig nogensinde skal gøre det mere, vokser hans manddom og når snart min ene albue. Det er tegnet. Nu skal der sadles og riddes på en gang.

Pludselig husker jeg, at jeg helt har glemt min aftale om at ringe til Arne og fortælle, hvordan det går med Didis mor og hendes amputerede ben, så mens jeg fisker min Nokia op fra håndtasken, vender jeg Mustafa om på ryggen, så hans pik stritter direkte op i loftet.

- Hej, arh, arh, Arne -

Langsomt lirker jeg mig på skrævs ned over Mustafas svulstige gearstang, der snart kæler med sin opsvulmede læderknop dybt inde i mit underliv.

- Er det dig, Margot? Hvad laver du? -

- arh, arh, Arne, det er helt forfærdelig, arh, arh -

- Hvad sker der? Er der sket noget, Margot? -

- Ikke endnu men det varer ikke længe, arh, arh, arh ikke ret længe! -

- Lever hun? Er hun død? -

- Både ja og nej! Arh, arh, arh hun har aldrig haft det så godt, det er næsten som en efter paradiset oplevelse, arh, arh, arh du, du, du skulle prøve det en dag, arh, arh, Arne -

- Nej, tak, det tror jeg ikke! Jeg forstår slet ikke, hvad du snakker om, Margot! -

- De har amputeret det hele! Arme og ben. Næsten alt undtagen knoppen, arh, arh, arh -

- Græder du, Margot? -

- Ja, ja, ja -

- Det er jo en forfærdelig historie! -

- Nej, jo, ja, arh, arh, arh, Arne -

- Ja? -

- Jeg kommer nu! -

- Det er godt! Så skynd dig! -

- Alt hvad jeg kan, det lover jeg, arh, arh, arh, arh, Arne -

12. kapitel **PLANEN**

Didi er allerede begyndt at lede efter vores fremtidige private paradis, blandt andet har hun sat et par engelsktalende ejendomsmæglere på arbejde både i Vietnam og i Indonesien for at finde et par passende strandgrunde, hvor vi kan tryne vores alderdom lige til sidste udløsning. Mænd får kun adgang efter skriftligt invitation og når de har gjort sine naturlige pligter, er det, for at sige det helt ærligt, direkte ud af røret.

Resten af bogen kan købes eller downloades direkte på

www.stigramsing.dk

(under romaner)